

מתכפרות בקרבנם של ישראל.
וישראל יונקים בראשונה
מהמקום הזה שנקרא סלע, והינו
מה שכתוב (דברים לב) וינקהו דבש
מסלע. ומה הטעם דבש? משום
שהוא תמר, שכתוב (שיר ז) זאת
קומתך דמתה לתמר.

ואחר כך שמן מחלמיש צור. זה
המקום שלמעלה, המקום שבו
שרוי יצחק. אף על גב ששמן
מצדו של אברהם - כשישראל
מכשירים את מעשיהם, מהפכים
את הדין לרחמים. וזהו שאמר
להם הקדוש ברוך הוא וינקהו
דבש מסלע, שמתחברים התמר,
זכר ונקבה. ושמן מחלמיש צור,
כל הדרגות שופעות שמן, ואפלו
המקום שנקרא צור. והינו מה
שכתוב (דברים לב) הצור תמים
פעלו. שחוזר הצור לעשות פעלו
של תמים. תמים זה אברהם,
שכתוב (בראשית יז) התהלך לפני
והיה תמים. צור זה יצחק,
ויפרשוהו.

בא וראה, על זה תמה משה
ואמר (במדבר ב) המן הסלע הזה
נוציא לכם מים. פיון שאתם לא
הולכים בדרך ישרה ולא
מבשמים המקום. ועל זה ישראל
עושים נסוף המים בחג, להניק
את המזבח הזה מהמים של
אברהם, ואז מתברך העולם.
ובשארם מברך על מזון בכוס,
צריך לו לתת בו מים בברכת
הארץ, לברך את הארץ הזו,
שנקראת מזבח, ונקראת כוס של
ברכה, שכל הברכות תלויות בה.
ובא ראה, כשישראל מכשירים
מעשיהם, המזבח הזה שולט
בצד הימין, והיו רואים כמו
מראה של אריה רובץ עליו, על
הקרנן, ואוכל אותו. ועל פן
המזבח נקרא אריאל. (ישעיה בט)

כל אומין מתכפרין בקרבנא דישראל.
וישראל ינקין בקדמיתא מהאי אתר דאקרי
סלע. היינו דכתיב (דברים לב יג) וינקהו
דבש מסלע. ומאי טעמא דבש, בגין דאיהו
תמר, דכתיב (שה"ש ח) זאת קומתך דמתה לתמר.
ולבתר, שמן מחלמיש צור. דא אתרא
דלעילא, אתרא דיצחק שרי. ואף
על גב דשמן מסטרא דאברהם, פד ישראל
מכשרין עובדייהו, מהפכין דינא לרחמי ודא
הוא דאמר לון קודשא בריה הוא, וינקהו
דבש מסלע, דאתחברין תמר דכר ונוקבא.
ושמן מחלמיש צור, כולהו דרגין נגדין שמן,
ואפילו אתר דאיקרי צור. והינו דכתיב, (דברים
לב ד) הצור תמים פעלו. דאתהדר צור למעבד
פעלו דתמים. תמים דא אברהם, דכתיב (בראשית
יז א) התהלך לפני והיה תמים. צור דא יצחק,
ואוקמוהו.

תא חזי, על דא תמה משה ואמר, (במדבר כ ו)
המן הסלע הזה נוציא לכם מים. פיון
דאתון לא אזלין באורח מישר, ולא מבסמין
אתרא. ועל דא ישראל עבדין נסוף המים בחג,
לינקא האי מזבח ממיא דאברהם, וכדין
אתברך עלמא.

ובר נש פד איהו מברך על מזונא בכסא,
איבעי ליה למיהב ביה מיא, בברכת
הארץ, לברכא להאי ארץ, דאיקרי מזבח,
ואיקרי כוס של ברכה, דכלהו ברכאן ביה
תליין.

ותא חזי, פד ישראל מכשרן עובדייהו, האי
מזבח, שלטא בסטרא דימינא, והווי חזיין
פחיוזו אריה רביע עליה, על קרבנא, ואכיל
ליה. ועל דא מדבחא איקרי (ישעיה כא א) אריאל.